

Glow

Glow

Aletha de Regt

Schrijver: Aletha de Regt
Coverontwerp: A. de Regt
ISBN: 9789403859057
© Aletha de Regt

1

“Als je nu al zweet, gaat dit echt wat worden,” mompelt Saar tegen zichzelf terwijl ze haar rugzak herschikt. Het Kompas torent voor haar uit als een fort waar iedereen al jaren woont behalve zij.

Nieuwe school. Nieuwe start.

Nieuwe zenuwen.

Ze loopt het schoolplein op. Het lijkt alsof iedereen precies weet waar hij moet zijn iedereen behalve Saar.

Aan de linkerkant staat een groepje jongens met dezelfde Air Max en dezelfde grote mond. Ze gooien met een bal alsof de rest van de wereld niet bestaat. Populaire types.

Daarnaast een groep meiden die op elkaars telefoon scrollen, gierend lachen om TikTok's, lipgloss bijwerken, haren perfect.

Daar achter: een kleine kring met hoodies, scooters en pratend in straattaal alsof ze een eigen taal hebben.

Verderop twee leerlingen met gitaren, zoekend naar een beat die werkt.

En in de hoek kinderen die Pokémonkaarten ruilen alsof hun leven ervan afhangt.

Saar slikt. Waar hoort zij?

Ze is halverwege het plein wanneer iemand naast haar komt lopen.

“Jij bent nieuw, toch?”

Een meisje met twee lange vlechten kijkt haar onderzoekend aan. Ze heeft een stevige houding zo iemand die niet bang is voor wie dan ook.

“Uh... ja,” zegt Saar. “Ik heet Saar.”

“Aylin,” zegt ze. “Kom. Anders sta je alleen voor de deur als een verdwaalde firstie.”

Ze knikt naar een jongen bij een fietsrek die een kettingslot open wurmt.

“Dat is Liam. Onze eigen fietsfluisteraar.”

Liam kijkt op, een bril die iets te ver op zijn neus hangt.

“Het slot is kapot,” mompelt hij. “Niet mijn schuld.”

Maar dan ziet Saar hem grijnzen.

Naast hem staat Milan, slank en stil. Hij draagt een schetsboek onder zijn arm, alsof hij nooit zonder kan.

Hij kijkt Saar slechts één seconde aan maar wel alsof hij haar hele gezicht analyseert en ergens opslaat.

Aylin draait zich naar Saar. "Je zit bij ons in de klas. Chill toch?"
"Chill," herhaalt Saar en voelt het ook een klein beetje.
"Kom," zegt Aylin, "ik geef je een rondleiding in speedmode."
Ze wijzen langs het plein terwijl ze lopen.
"Dat is de TikTok-crew," zegt Aylin, wijzend naar drie meiden die een dansje repeteren met een ringlamp op een statief.
"Pas op, voor je het weet zit je in hun video met één sterretje als score."
Saar schiet in een lach.
"De sneakerboys," zegt Liam, naar de drukke populaire jongens.
"Ze praten alleen over voetbal, games en hoeveel geld ze 'bijna' hebben."
Hij rolt zijn ogen.
Bij het muziekgroepje:
"De Rockstars," zegt Milan zacht, alsof hij ze stiekem wel cool vindt.
"Ze doen open podium op vrijdag. Soms klinkt het echt vet."
Tot slot gebaart Aylin naar een groepje met scooters en strengere blikken.
"En dat zijn de Straatlegendes. Niet mee bemoeien tenzij je zin hebt in gezeik."
Ze lopen de school in. De hal ruikt naar nieuwe boeken en paniekwet.
In de kluisjesgang zijn stickers, foto's en gehaaste leerlingen die te laat zijn voor hun eerste les.
"Hier is jouw kluisje," zegt Liam. "Nummer 214. Handig, staat bij de uitgang, als je ooit wilt ontsnappen."
Hij knipoogt.
Saar lacht oprecht deze keer.
Ze voelt hoe de spanning van haar schouders glijdt.
Misschien...
heel misschien...
kan dit best een goede plek zijn.
Aylin slaat haar zachtjes tegen haar arm.
"Welkom bij Het Kompas, Saar. Geloof me, je gaat je hier niet vervelen."
En Saar gelooft haar.
Want zelfs zonder dat er iets gekks gebeurt...
is dit al een wereld waar je middenin wil springen.

2

“Yo wauw... deze school is echt huge,” zegt Saar terwijl ze het lokaal binnenloopt.

“Lokaal 1.12,” zegt Aylin. “Onze natuurlijke habitat.”

Ze doet alsof ze een rondleiding aan toeristen geeft.

“Soms vol wilde dieren. Pas op waar je gaat zitten.”

Liam wijst naar de tweede tafel rechts.

“Hier zitten wij altijd. Je mag erbij. Als je onze vibe aankan.”

Saar rolt met haar ogen maar lacht.

“Jullie vibe? Wat is dat dan?”

“Gewoon, onze chill-modus,” zegt Milan droog, terwijl hij al begint te tekenen.

Het lokaal vult zich. Groepjes claimen plekken alsof het territorium is. Voorin: boekennerds en teacher's pets.

Midden: gewone stervelingen.

Achterin: scootercrew en meiden met attitude.

En helemaal achteraan een jongen die zijn hoodie bijna over zijn hele gezicht heeft getrokken.

Hij snurkt bijna rechtop.

“Dat is Kyan,” fluistert Aylin. “Hij is... euh... creatief met slaapgemak.”

Dan gaat de deur open.

Een docent met een stapel papieren komt binnen.

Grijze baard, vrolijke buik, bril die steeds naar het puntje van zijn neus zakt.

“Goedemorgen, lieve brugklassers!” zegt hij met te veel enthousiasme.

“Ik ben meneer Van Dalen, jullie mentor en docent Nederlands.”

Hij legt zijn papieren op tafel.

Ze glijden er meteen vanaf.

Een regen van printjes over de vloer.

Gejoel door het lokaal.

“Zo! Dat ging soepel,” zegt hij, terwijl hij bukt.

“Kleine warming-up, ook voor jullie motoriek.”

De klas moet lachen.

Saar ook.

Oké... deze man is zo slecht nog niet.

Van Dalen kijkt op wat Liam aan het doen is.
“Ah! Een technicus. Laat me raden: jij kunt elke fiets repareren?”
“Behalve de mijne,” zegt Liam.
“Die haat mij.”
“Vertrouw me,” zegt Van Dalen. “Soms hebben fietsen ook tijd nodig om aan een nieuwe school te wennen.”

Aylin tikt Saar aan.
“Zie je? Hij is de enige docent die grappen kan maken zonder dat je wilt vertrekken.”
Van Dalen klapt in zijn handen.
“Jongens, meiden en iedereen daartussen: we gaan namen doen. Dat doe ik op een moderne manier.”
Hij haalt een stapel verfrommelde kaartjes omhoog.
“Iedereen pakt er één, schrijft zijn naam erop, en dan...”
Hij pauzeert dramatisch.
“...plakt je buurman of buurvrouw het op je voorhoofd.”
De klas ontploft van enthousiasme en gegiechel.
Zelfs Kyan wordt wakker.
“Bro, wat is dit voor gekke actie?” zegt een jongen uit de scootercrew.
“Interactief onderwijs heet dat,” zegt Van Dalen trots.
Ze krijgen kaartjes.
Aylin schrijft AYLIN in grote letters.
Saar schrijft iets netter.
Liam tekent een QR-code erbij.
Milan maakt zijn naam tot kunstwerk met schaduwlijnen.
“Gast... je naam hoeft niet naar het museum,” grapt Aylin.
Milan haalt zijn schouders op.
“Je weet maar nooit.”
Als iedereen een kaartje op het voorhoofd heeft, loopt Van Dalen rond als spelshowpresentator.
“Ja hoor, we hebben hier ware celebrities!”
Hij wijst naar Saar.
“Vertel eens, Saar, wat zijn jouw superkrachten?”
Saar voelt haar wangen warm worden.
“Eh... ik heb nog nooit iets laten ontploffen tijdens scheikunde?”
“Dat is fantastisch!” roept hij. “We kunnen wel wat stabiliteit gebruiken!”

Aylin tikt met haar voet tegen haar stoel. Gedreven.
Ze wil leuk gevonden worden maar vooral sterk overkomen.
"Sport jij?" vraagt Van Dalen.
"Kickboksen," zegt ze trots.
"Kickboksen... dus ik moet aardig tegen jou blijven," grinnikt hij.
"Jou zetten we vooraan als er ongeregelde heden zijn."
Aylin straalt een kleine seconde.

Saar kijkt rond.
Ze kent hier niemand.
Maar ze ziet iets dat voelt als een begin.
Misschien is dit de plek waar ze eindelijk...
niet opvalt en toch gezien wordt.
De bel gaat.
Van Dalen haalt opgelucht adem.
"De eerste les overleefd. Jullie doen het goed. Ga maar snel naar
wiskunde en doe alsof je er zin in hebt!"
Kreun uit de hele klas.
In de gang botst Saar bijna tegen een meisje met meerdere piercings
en neonroze haar.
"Let op waar je loopt, nieuw kind," snauwt ze.
Voor Saar iets terug kan zeggen, schiet Aylin ertussen.
"Joh, chill. Ze heeft gewoon ogen, geen radar."
Het meisje rolt met haar ogen en loopt weg.
Aylin kijkt Saar aan.
"Regel één op Het Kompas," zegt ze.
"Laat niemand over je heen lopen."
"Check," zegt Saar.
Ze lopen samen verder.
Saar glimlacht zacht.
Deze dag... valt tot nu toe best mee.

In de grote pauze voelt Het Kompas als een soort mini-stad.
Geluid. Beweging. Gedoe.
Echt gedoe.
Aylin en Saar schuiven aan in de rij bij de kantine.
“Hebben ze hier normaal eten?” vraagt Saar.
“Mwah,” zegt Liam, die achter hen staat. “Het is eetbaar. Als je niet kijkt wat erin zit.”
Milan fronst naar het broodje in de vitrine.
“Is dat kip? Of tofu? Of... mutatie?”
Aylin grinnikt.
“Niks zeggen, anders rent Saar meteen weg naar de automaat bij het tankstation.”
Saar pakt uiteindelijk een simpel broodje kaas.
Veilig. Kaas liegt nooit. Hoopt ze.
Ze lopen naar een picknicktafel buiten.
Maar zodra ze bijna zitten, gooien twee populaire jongens hun tassen erop.
“Bezet,” zegt één van ze met een brede glimlach, zonnebril op terwijl er geen zon is.
“Wij zaten hier.”
“Ja joh, in je dromen,” zegt Aylin.
Ze duwt één van de tassen opzij.
“Ben je dom of gewoon nieuw?” zegt de jongen.
Aylin leunt iets naar voren.
“Allebei. En ik trap mensen die irritant doen.”
Saar voelt spanning. Liam staart naar zijn brood alsof hij het gaat gebruiken als schild.
Maar dan zegt Milan droog:
“We kunnen ook met jullie delen. Jullie mogen aan het hoekje zitten waar niemand jullie ziet. Win-win.”
De jongens kijken hem aan alsof ze niet snappen dat ze net gedist werden.
“Milan één, Ego nul,” fluistert Liam trots.
De populaire jongens besluiten uiteindelijk dat hun ego elders gewenst is en druipen af.
Ze gaan zitten.
Milan tekent ondertussen al fanatiek: mensen op het plein, tassen, sneakers, die zonnebril van daarnet.
Hij vangt alles.

“Tekent hij altijd?” vraagt Saar.

“Ja,” zegt Liam. “Als hij niet tekent, is hij ziek.”

“Of slaapt,” zegt Aylin.

Aylin biedt Saar een slok van haar ijsthee aan.

“Je weet nu wie je moet vermijden,” zegt ze nonchalant.

“Maar bijna iedereen valt mee. Uiteindelijk.”

Saar knikt.

Ze kent dit gevoel: eerst aftasten, dan pas vertrouwen.

Maar deze drie...

voelen al verrassend veilig.

Aan de andere kant van het plein klinkt muziek.

De Rockstars zijn bezig met een beat die net niet lekker loopt.

“Aan de linkerkant zit nog iets,” zegt Liam.

Hij wijst naar een jongen met bluetooth speaker, oversized, alsof hij een festival bij zich draagt.

“DJ Jax,” zegt Aylin met een zucht.

“Hij draait de hele dag drill en denkt dat hij gaat doorbreken op TikTok.”

“Hij heeft wel talent,” zegt Milan.

“Alleen zijn talent haat ritme.”

Ze kijken hoe Jax een volume-knop zoekt die niet bestaat.

“En daar heb je de Scooterboys,” zegt Liam,

“Experts in lawaai, te laat komen en caps achterstevoren dragen.”

“En scooters opvoeren,” voegt Aylin toe.

“Ze vinden zichzelf cool. Misschien omdat anderen dat nog niet voor ze doen.”

Saar lacht.

Ze voelt zich minder “nieuw” met elke minuut.

Opeens klinkt er gegil.

Een brodtrommel vliegt door de lucht.

Mayonaise overal.

“Wie gooit er nou mayo als wapen?” roept iemand.

“Welkom op Het Kompas,” zegt Aylin glimlachend.

“Hier is elke pauze een survivaltraining.”

Zelfs Saar moet toegeven:
dit is... eigenzinnig.
chaotisch.
spannend.
en vooral... leven.
De bel galmt als een sirene.
Iedereen rent tegelijk. Gevecht om de deur.
Aylin rolt met haar ogen.
"Kom, Saar. Tijd voor de volgende les in overleven: Engels."
Liam doet alsof hij bezwijkt.
"Ik spreek alleen broken Nederlands," klaagt hij.
Milan wijst naar zijn mond.
"Zijn grammatica leeft ook in overlevingsmodus."
Ze lopen de gang in.
De drukte, het lawaai, de energie...
Saar merkt dat ze er niet voor wil wegrennen.
Niet meer.
Dit is het begin van iets.
Ze weet nog niet wat.
Maar het voelt goed.

3

Als Saar het gymlokaal inloopt, voelt het alsof ze een arena binnenstapt.

Hitte. Rubbergeur. Schreeuwende leerlingen.

Een docent die eruitziet alsof hij te veel pre-workout drinkt.

“Goedemorgen, sporthelden!” roept meneer Bosch, zo breed als een koelkast.

Vandaag staat dodgeball op het programma.

“Makkelijk,” fluistert Liam. “Ik verstop me gewoon achter iemand groot.”

“Zoals Milan?” grijnst Aylin.

Milan kijkt droog. “Ik ben een wandelend potlood. Succes daarmee.”

Ze moeten kiezen.

Natuurlijk gebeuren er typische teamdrama’s:

De scooterboys met stoere praat

De populaire meiden die hun nagels beschermen

De TikTok-crew die alles filmt

En de normale overlevers, waar onze groep terecht komt

Aylin en Saar high-fiven.

Liam slikt.

Milan kijkt alsof hij al geestelijk afscheid neemt.

De eerste bal vliegt met de kracht van een meteoriet.

BAM!

“JOOOOH, kijk Puck gaan!” roept een jongen.

Puck, een populair meisje met perfect haar, duikt weg... net niet snel genoeg.

Saar bijna dubbel van het lachen.

Dit voelt goed.

Samen lachen.

Samen overleven.

Tot Saar iets merkt.

Een meisje bij de TikTok-crew staat stil.
Starend naar de grond.
Roerloos.
Dan ziet Saar het ook:
een kleine, rode vlek op haar grijze gymlegging.
Ze kent die blik.
Die paniek.
Zonder na te denken loopt Saar naar haar toe.
“Hee... kom,” zegt ze zacht. “We fixen dit.”
Het meisje: Luna ademt snel.
“Niet kijken... alsjeblieft...”
“Ik heb een vest in mijn kluisje,” zegt Saar. “Je doet ’m gewoon om.
Niemand hoeft iets te zien.”
Maar natuurlijk...
iemand ziet het.
Een scooterboy roept:
“Jakkas! Mevrouw waterval heeft een lek!”
Gelach.
Walgende geluiden.
Phones omhoog.
Liam kijkt geïrriteerd maar zegt niets.
Milan buigt zijn hoofd schaamte die niet van hem is.
Maar Aylin?
Die ontploft.
Ze pakt de dodgeball en ramt hem richting die jongen.
BAM!
Precies tegen zijn schouder.
“Ey! Wat doe jij?!” roept hij.
Aylin stapt naar voren, ogen als vuur.
“Ik? Ik doe wat je moeder had moeten doen: je opvoeden.”
Gejoel.
Jongen stil.
Saar trots.
Ze helpt Luna het vest omdoen.
Luna’s ogen vullen met tranen maar ook opluchting.
“Dank je,” fluistert ze.
“Girls support Girls” zegt Saar.
Aylin knikt.
“Team girlpower.”

Terwijl Luna naar de kleedkamer loopt, struikelt ze bijna over iets dat op de vloer ligt:
een klein, doorzichtig buisje met een glimmend paars restje erin.
Saar bukt en pakt het op.
Het voelt koud.
Te koud.
Ze fronst.
“Wat is dat?” vraagt Liam.
“Geen idee,” zegt Saar. Ze stopt het in haar broekzak.
“Ik vraag straks wel aan iemand.”
“Als het glitter is, wil Milan het hebben,” grapt Aylin.
“Ik teken, ik knutsel niet,” zegt Milan, nog steeds serieus.
Ze lachen weer.
Maar Saar glijdt onbewust met haar duim over het vreemde buisje in haar zak.
Het tintelt.
Of verbeeldt ze zich dat?
Ze besluit er verder niet bij stil te staan.
Nog niet.

Na de gymles lopen ze met zijn vieren naar de kantine.
Aylin gooit een arm om Saar heen.
“Wat jij deed net...”
Ze zoekt even naar woorden.
“... dat was sterk.”
Saar voelt warmte in haar borst.
Alsof ze hier... thuishoort.
“Wij blijven bij elkaar, toch?” zegt Liam.
Milan knikt.
“Absoluut.”
Saar kijkt glimlachend naar haar nieuwe... vrienden.
Een woord dat ze voorzichtig durft te gebruiken.

In de drukke kleedkamer is iedereen bezig met zichzelf.
De één spuit halve bussen deodorant leeg, de ander zoekt een verloren sok alsof het zijn lot bepaalt.
Luna komt uit de wc en loopt naar Saar toe.
Ze kijkt minder verstijfd dan net.

“Dankjewel...echt,” zegt ze voorzichtig.
“Ik dacht even dat ik kon verdwijnen ofzo.”
Saar glimlacht.
“Hoeft niet. We zijn allemaal mensen, toch?”
Aylin steekt haar hoofd om de hoek.
“Saar! Schiet op! Anders jat Liam alle tosti’s.”
“Alsof ik dat zou doen...” roept Liam vanuit de gang.
“Oké misschien.”
Ze lachen.
Zelfs Luna een beetje.
“Als je ooit naast iemand wilt zitten in de pauze... of niet met die TikTok-heksen wilt hangen,” zegt Aylin tegen Luna,
“...wij bijten niet.”
“Behalve met dodgeball,” vult Liam aan.
“Dan zijn we monsters.”
Milan knikt plechtig, alsof het een officiële waarschuwing is.
Luna trekt haar vest iets steviger om haar middel.
“Misschien... kom ik straks wel even bij jullie zitten.”
“Gezellig,” zegt Saar.
En ze meent het.

Bij de kantine tafels is het weer een wedstrijd “wie het hardst kan praten”.

De populariteitsmeter schommelt per minuut.
Saar ziet hoe de Rockstars luid discussiëren
over welke band beter is:
Imagine Dragons of Arctic Monkeys.
Niemand wint.
DJ Jax probeert opnieuw zijn speaker aan te krijgen, maar het ding speelt alleen *clownshoorn-geluidjes*.
“Yo wie heeft aan mijn preset gezeten?!” roept hij.
Liam fluit onschuldig en tuurt naar zijn telefoon.
Aylin fluistert:
“Wraak is soms hilarisch.”
Milan tekent ondertussen een cartoon van DJ Jax die achtervolgd wordt door een gigantische clownshoorn.
Hij toont hem kort aan de groep.
Liam proest het uit.

Het voelt... goed.
Niet perfect, maar goed.
Saar kijkt op haar telefoon:
een melding van haar moeder:
Lukt het een beetje vandaag?
Saar typt:
Best wel ;)
En dat is niet eens gelogen.
Ze kijkt naar haar nieuwe vrienden.
Naar het rumoer van het schoolleven om hen heen.
Naar Luna die even naar haar zwaait vanaf een tafel verderop.
Misschien hoort ze hier wel sneller thuis dan ze dacht.

Wanneer de bel gaat, springt iedereen tegelijk op alsof de stoelen in brand staan.

"Volgende les: geschiedenis," zucht Liam.

"De les waarin je leert hoe saai vroeger was."

Aylin grijnst.

"Kom. We gaan zorgen dat jij ook nog wat leert over vroeger."

Milan sluit zijn schetsboek.

"Niks mis met wat legendes."

Ze verdwijnen samen in de stroom leerlingen
door de gang als één groep.

Niet meer vier losse onbekenden.

4

“Weet je wat ik haat aan deze school?” vraagt Liam terwijl hij tegen zijn kluisje leunt.

“Mensen die zonder te kijken tegen je aan lopen?” zegt Aylin.

“Broodjes die vier euro kosten?” gokt Milan.

“Nee,” zucht Liam. “Huiswerk.”

De drie kijken hem tegelijk aan.

“Dat is letterlijk op elke school zo...” zegt Saar.

“Maar ik ben overal tegen,” verklaart Liam dramatisch.

Saar schiet in de lach.

Het voelt alsof ze hier al weken loopt.

In de aula gonst het.

Fluistergesprekken.

Blikken die net iets te snel worden afgewend.

“Het gaat weer over Glow,” zegt Aylin zacht.

“Wat dan?” vraagt Saar.

Aylin haalt haar schouders op.

“Mensen zeggen dingen.

Dat het je stoerder maakt.

Dat je kleuren ziet die anderen niet zien.

Dat je wakkerder wordt dan ooit...”

“En dat je daarna vastplakt aan de grond?”

Liam trekt een grimas.

“Gisteren stond iemand letterlijk stil midden op het plein. Als een wifi-storing.”

“Dus...” zegt Milan, “Glow is magisch, maar ook debiel makend.”

“Misschien,” zegt Aylin. “Of gewoon nep nieuws.

School heeft altijd roddels.”

Saar knikt, maar ze denkt aan het buisje dat nog steeds in haar jaszak zit.

Dat voelt niet als nep nieuws.

Op het plein staat Rens, één van de Scooterboys, met zijn cap laag en een zonnebril op alsof het Ibiza is.

Hij praat snel, schichtig.

Zijn vingers tikken op zijn broekzak.

Twee jongens staan om hem heen, gefocust.

Fluisterend.

Iets uitwisselend.

“Wat zijn die aan het doen?” vraagt Saar.

Aylin knijpt haar ogen samen.

“Die gasten rommelen vaker met spullen.

Maar het blijft meestal bij snoepjes met te veel cafeïne.”

Liam:

“Ja maar... meestal kijken snoepjes niet terug.”

Want Rens schrikt ineens.

Draait zich om alsof iemand hem roept.

Maar er is niemand.

Hij knippert heftig.

Zijn adem gaat snel.

Heel snel.

Dan rent hij zonder scooter het schoolplein af.

Gewoon...

weg.

De andere jongens kijken elkaar verward aan.

Alsof dat niet gepland was.

Saar voelt weer dat koude buisje tegen haar heup.

Ze glijdt met haar hand naar haar jaszak.

Voelt het gladde glas.

“Dat spul dat ik vond...”

Ze slikt.

Misschien moet ze het toch laten zien.

Maar ze twijfelt nog.

“Wat was dat nou weer?” vraagt Aylin.
“Energie-explosie?” probeert Liam.
“Angst,” zegt Milan rustig.
Ze kijken naar Milan.
Hoe weet hij dat?
Hij haalt zijn schouders op.
“Nog nooit iemand zo zien vertrekken.”
Aylin kijkt Saar aan.
Ze is nieuwsgierig.
Oplettend.
Maar ze vraagt niks... nog niet.

DJ Jax krijgt eindelijk zijn speaker aan de praat.
De Rockstars spelen een foute noot en schrikken zelf.
Een TikTok-dans mislukt spectaculair.
Het leven op school... gaat gewoon door.
Alsof Rens helemaal niet als een glitch in de matrix weg sprintte.

Terwijl ze naar de klas lopen, fluistert iemand achter hen:
“Hij had gister ook Glow genomen...”
“...ik hoorde dat hij dingen zag...”
“...Houd je mond, man, straks hoort iemand je...”
Saar houdt haar pas in.
Glow.
Alweer dat woord.
En heel even...
denkt ze aan dat buisje in haar zak.
Dat glinsterde alsof het licht gaf.
Heel even.
Of was dat gewoon de zon?
Ze weet niet waarom...
maar het voelt alsof er iets niet klopt.
Alleen...
niemand lijkt het echt te willen zien.

5

Saar staart naar het buisje in haar hand terwijl ze op de gang wacht.

Het voelt... verkeerd.

Niet als een fopartikel of glitterspeelgoed, zoals Aylin zei.

De deur van het directeurskantoor gaat open.

"Kom maar binnen!" zegt mevrouw De Bruin.

Strakke knot. Perfecte blouse.

Een glimlach die te professioneel is.

Saar gaat zitten.

"Hoi... ik vond dit in de gymzaal."

Ze legt het buisje voorzichtig op het bureau, alsof het kan bijten.

De Bruin pakt het op, draait het heen en weer.

"Hmm. Vast iets van een schoolprank" zegt ze luchtig.

"Glowsticks, schmink... kinderen laten altijd spul slingeren."

"Maar..." begint Saar.

De Bruin schuift het buisje in een lade.

"Dankjewel voor je oplettendheid.

En maak je geen zorgen, hoor! We hebben alles onder controle."

Ze glimlacht breed.

Te breed.

Saar knikt langzaam.

Maar een stem in haar hoofd fluistert:

Nee. Dat heb je niet.

Wanneer Saar weer bij de rest komt, is de aula een broeinest van plannen.

"Schoolfeest vrijdag!" roept Aylin enthousiast.

"Thema: neon glow!"

Saar zucht.

"Serieus? Glow?"

"Ja man, vet toch?" zegt Liam.

"Zwarte licht, neon schmink en waarschijnlijk te harde muziek."

Milan tekent al ideeën voor outfits.

"Soms is hooguit één ding leuk aan school. Nu is het feest."

Saar glimlacht.

Het klinkt leuk.

Maar dat buisje...

dat gaat niet uit haar hoofd.

Tijdens wiskunde moet iedereen een snelle toets maken.
Docent meneer Pronk loopt rond, bril laag op zijn neus.
Voor Saar zit Tygo, één van de sportjongens van de Scootercrew.
Hij heeft normaal al energie alsof hij op batterijen loopt.
Maar vandaag is hij... anders.
Hij tikt hyper op zijn tafel.
Kijkt constant over zijn schouder.
Zijn ogen flitsen alle kanten op.
Pronk fronst.
"Rustig, Tygo. Je maakt het papier zenuwachtig."
"Rustig ben ik!" sist Tygo terug.
Hij zweet.
Zijn been trilt wild.
Hij flitst naar zijn zak...
Alsof hij iets heeft verstoep.
Dan valt zijn pen.
Hij duikt erachteraan veel te heftig alsof die pen het laatste was dat hem op aarde hield.
Saar en Liam wisselen blikken.
"Hij doet raar," fluistert Saar.
"Misschien gewoon... stress?" probeert Liam.
Maar Saar denkt aan Rens.
Hoe die ook zomaar omsloeg.
En aan dat buisje.
Dat nu in een lade ligt.
Waar niemand naar kijkt.

Wanneer Pronk even de klas uitgaat, beginnen achterin
fluistergesprekken.
"Hij had Glow genomen voor de toets."
"Je wordt superscherp ervan."
"Als je niet doordraait, tenminste..."
"Ewa, hij is gewoon hyped," zegt iemand stoer.
Maar de twijfel trilt door de lucht.
Tygo zit met wijdopen ogen.
Klaarwakker. Te wakker.

Tygo sprint de klas uit alsof hij wordt achtervolgd door zijn rekenmachine.

Aylin steekt een wenkbrauw op.

“Dat was... niet normaal.”

“Misschien moeten we...” zegt Saar aarzelend.

“Rusten?” vult Liam in.

“Tygo kennende, nee.”

“In de gaten houden,” zegt Milan rustig.

Hij heeft alles gezien.

Hij ziet altijd alles.

Ze knikken.

Als een belofte.

Geen paniek.

Geen groot drama.

Maar de eerste zaadjes van een mysterie zijn geplant.

En niemand van de volwassenen ziet het.

Nog niet.

In de gang stuiteren leerlingen alsof iemand Red Bull door de drinkfontein heeft gegoten.

Iedereen heeft het over het schoolfeest.

Aylin houdt haar telefoon omhoog.

“Check dit dan: ‘Glow Party’: het vetste feest ooit op Het Kompas!”

Ze doet een stem alsof een influencer het aankondigt.

Liam schudt zijn hoofd.

“Als de muziek net zo vet is als de kantinebroodjes... pas.”

Milan kijkt bedenkelijk.

“Ik moet een neon-outfit ontwerpen die niet lijkt alsof ik een verkeerskegel ben.”

“Of wel juist!” zegt Aylin.

“Dan ben je tenminste zichtbaar in het donker.”

Saar lacht.

Ze vindt het leuk om hun gekibbel te volgen.

Alsof ze al jaren in de groep hoort.

Een groepje jongens van de Scootercrew staat bij de wc's.
Fluisterend.
Geïrriteerd.
Ze kijken in de richting waar Tygo naartoe rende.
"Hij is niet normaal," zegt één.
"Z'n ogen stonden alsof hij aliens zag."
"Hij nam te veel, bro. Glow is geen snoep," mompelt een ander.
"Hou je mond," sist de grootste van het stel.
"Straks denkt iedereen dat wij shit doen."
Saar vangt elk woord op.
Haar maag knijpt zichzelf samen.
Het gaat niet over schmink.
Niet over glowsticks.
Glow... is iets echt.

Later die dag zitten ze bij Van Dalen voor mentoruur.
Hij praat enthousiast over manier-vinden-in-jezelf en respect in de school.
Maar Saar kan zich moeilijk concentreren.
Te veel gedachten klotsen door haar hoofd.
Opeens vraagt Van Dalen:
"Saar? Jij bent toch nieuw? Hoe vind je het hier tot nu toe?"
Saar schrikt op.
Ze kijkt even naar Aylin, Liam, Milan.
Drie gezichten die haar geruststellen.
"Best leuk eigenlijk," zegt ze eerlijk.
Aylin knippert trots naar haar.
Liam steekt zijn duim op.
Milan tekent stiekem Saar met een mini kroontje op haar hoofd.

Bij de automaat haalt Liam een chocolademelk.
"Als ik ontplof van suiker... blame de school."
Ze leunen met z'n vieren tegen de muur.
Twee meiden komen voorbij en fluisteren:
"Tygo ging los hè? Glow is echt eng man."
"Zij zeggen dat het je laat vliegen."
"Nee joh, het maakt je juist vast aan de grond."
"Wat is het nou? Een game-boost ofzo?"

Saar en Aylin wisselen een blik.
Iedereen praat.
Niemand weet iets.

Milan stopt met tekenen.
Hij kijkt naar de rest en zegt:
"Als Glow gevaarlijk is... moeten we het weten.
Niet roddels, maar echt."
Aylin knikt.
"Ja. We gaan niet pas nadenken als iemand flipt."
Liam zucht.
"Ik zweer... altijd als het gezellig wordt komt er weer drama."
"Mwa," zegt Saar glimlachend,
"als we samen zijn, kan het toch niet heel fout gaan?"
Ze weet nog niet waarom ze dat zegt.
Maar het voelt waar.

De bel gaat weer.
Boeken onder de arm.
Drukte om hen heen.
Voor het eerst sinds ze hier is, loopt Saar niet achter iemand aan.
Ze lopen samen.
Schouder aan schouder.
Vier tegen de wereld.
En ergens... op de achtergrond...
waait een gerucht door de schoolgangen als koude tocht:
Glow is hier.
Maar nog niemand weet wat het echt doet.